

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Ύπουργείου της Παιδείας ως το κατ'έξοχην παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, αληθείς παρασχόν εις την χάραν ημών υπηρέσιαν και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ως ανάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τους παίδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Εσωτερικού		Εξωτερικού	
Έτησια . . .	δρ. 8.-	Έτησια . . .	φρ. χρ. 10.-
Έξαμηνος . . .	4,50	Έξαμηνος . . .	5,50
Τριμηνος . . .	2,50	Τριμηνος . . .	3.-

Αι συνδρομαί άρχονται την 1ην εκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ. 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διά των Πρακτόρων Έσωτερ. λ. 10. Έξωτερ. λ. 15.
Φύλλα προηγουμένων ετών, Α' και Β' περιόδου τιμώνται έκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Όδός Εδρητίδου άρ. 88, παρά τὸ Βασιλειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 24ος

Έν Αθήναις, 20 Μαΐου 1917

Έτος 39ον.—Αριθ. 25

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ

[Μυστιόδηγμα υπό ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣ'. (Συνέχεια)

Άλλα δεν επρόφθασε. Πριν σκεφθούν καν οι κυνηγοί μας να σηκώσουν τα τόξα τους, το λαμαντινί άρπαξε τον Τόπ και χάθηκε μαζί του στο βυθό της λίμνης.

Ο Νάβ, ώπλισμένος μ' ένα ρόπαλο, έκαμε να όρμηγή για να σώση τον σκύλο.

— Όχι, Νάβ! φώναξε ο μηχανικός, εμποδίζων τον γενναίο υπηρέτη.

Όστόσο, μια πάλη έγινετο κάτω απ' τα νερά, μια ανεξήγητη πάλη, —γιατι με τέτοιους όρους πώς μπορούσε να ντίστησθη ο κακόμοιρος ο Τόπ;— μια φοβερή πάλη, όπως έφαινετο από το άναστάτωμα των νερών, μια πάλη που ήχ έτελείωνε άφρευκτα με τον θάνατο του σκύλου!

Έξαφνα όμως, μέσα 'ς ένα κλικ από άφρους, ο Τόπ εξαναρτήθηκε. Σα να τινάχθηκε από κάποια άγνωστη δύναμη, σηκώθηκε στον άέρα, δέκα πόδια σχεδόν επάνω από την επιφάνεια της λίμνης, ξανάπεσε στα τριχομυσμένα νερά και κολύμπησε προς την όχθη, όπου βγήκε χωρίς σοβαρές πληγές, σωσμένος σαν από ένα θαύμα!

Ο Κύρος Σμιθ και οι σύντροφοί του δεν μπορούσαν να καταλάβουν τίποτα! Κι άλλο ακόμη ανεξήγητο: Η πάλη εξακολούθησε ακόμη κάτω απ' τα νερά. Φαίνεται ότι κάποιο ισχυρότερο ζώο είχε έπιτεθή στο λαμαντινί, που αναγκάστηκε να φύγη τον σκύλο και να μνησθή.

Αυτό όμως δεν εδάσταζε πολύ. Τα νερά έκοκκίνισαν από αίμα, το σώμα του άμφιβίου ανέθηκε στην επιφάνεια, παρασύρθηκε και σε λίγο ξεβράσθηκε στην άμμουδιά.

Οι άποικοι έτρεξαν 'ς εκείνο το μέρος. Το λαμαντινί ήταν φόφοιο. Μακρὸ δεκαπέντε πόδια, ήχ έξύγιζε τουλάχιστο τρεις χιλιάδες λίτρες. Στο λαιμό του έφαίνετο μια μεγάλη πληγή σαν μυχιαριά.

— Ο καταροάκης.

«Ο Τόπ τινάχθηκε στον άέρα.» (Σελ. 197, στ. α')

Τι ζωο λοιπόν, δυνατώτερο, είχε σκοτώτη έτσι το δυνατό εκείνο λαμαντινί; Κανένας δεν μπορούσε να το βρή. Και συλλογισμένοι, οι άποικοι γύρισαν στα Καμίνια.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ'.
Τὸ όσθη της λίμνης.—Τά σχέδια του Κύρου Σμιθ.—Τὸ λίπος του λαμαντινιού.—Πώς γίνεται ή γλυκερόνη.—Και ντρογλυκερόνη.—Σαπούνι.—Θεικόν όξύ.—Άζωτικόν όξύ.— Ο καταροάκης.

Την επαύριον, 7 Μαΐου, ο Κύρος Σμιθ κι ο Γεδεών Σπίλεττ, αφήνοντας τον Ναβ να ετοιμάση το πρόγευμα, ανέθηκαν στ' όροσπέδιο της Τερφιθέας, ενώ ο Χάρμπερτ κι ο Πέγκροφ πήγαν στο δάσος για να πάρουν ξύλα.

Ο μηχανικός κι ο ρεπόρτερ έβησαν σε λίγο στην άμμουδιά, όπου είχαν αφήση χθές το πτώμα του άμφιβίου. Το έτριγαν τώρα τα πρυλιά, που αναγκάστηκαν να τα διώξουν με πετρίες, γιατί ο Κύρος Σμιθ ήθελε να πάρη το λίπος του λαμαντινιού και να το φυλάξη για της ανάγκης της άποικίας. Όσο για το κρέας του, κι αυτό βέβαια ήχ μπορούσε να χρησιμοποιηθή, αλλά ήταν δουλειά του Νάβ.

Έκείνη την στιγμή, ο Κύρος Σμιθ είχε άλλα στο νου του. Ηθέλε να εξιχνιάση το μυστήριο της χθεσινής έκείνης πάλης, να μάθη τί είδος μαστόδοντος ή άλλου θαλασσινού τέρατος είχε κάνει στο λαμαντινί τη μεγάλη έκείνη πληγή. Έκτύταζε λοιπόν, παρατηρούσε με προσογή, αλλά τίποτα δεν έφαινετο μέσα στα ήσυχα νερά της λίμνης, που σπινθηροβόλουσαν ετης πρώινες ακτίνες του ήλιου.

Κοντά στην όχθη, ήταν ρηχά. Άλλ' από κει και πέρα, ο

Νά και ο Άρης, που τά έχει με τους Λυκαίους; διότι αυτοί, με όλην την κατάρχη, έννοούν να κάμουν έξετασεις και φέτος. Άλλά, είδα κι' εγώ εις τας έφημερίδας, ότι τά ύδιωτικά σχολεία δεν θα συμμορφωθούν. Κρίνον, φαίνεται, ότι εκει πηγαίνουν. Ελο πλουσιότατα, που και τώρ' ακόμη εμπορούν να πρόσονται καλά. Ποιός ξέρει!—Τάς ύστες του Άρως τας έλαζε. Άλλά να μη μου γράφη τρία γράμματα την έβδομάδα, γιατί δεν ξέρω σε ποιά να πρωταπαντήσω. Ένα, το πολύ δύο, όρκοιν.

Τὸ Οχλασοοπήλι του Στόλου μου ένθιμίξει ότι από τας 10 αυτου του μηνός έκπεσαν τα μαθήματα και άρχισαν οι διακαιαί. Όστε τώρα πρέπει να γίνουν πολλοί Διαγωνισμοί. Τὸ έχω επ' όψει μου. Από τὸ προσεχές, εις κάθε σχεδόν φύλλον, θα έχω ή Αποτελέσματα ή Προκήρυξις.

Τὸ Άνθος του Άρχου μου γράφει: «Με τά άνθη του Μαΐου, έλαβα και την άγαπητήν μου Διάπλαιν... Όταν μάζ' έφεραν μίαν άνθοσταμν, ήρα και τὸ φύλλον εις την θύραν, όπου έκείνην την στιγμήν το είχε ριξη ο ταχυδρόμος. Και τὸ πήρα μαζί με την άνθοσταμν. Άλλ' ενώ άγαπώ τόσο πολύ τά άνθη, έδωσα την άνθοσταμν εις την άδελφήν μου κ' εγώ άρχισα να διαβάζω τὸ φύλλον... Τί τρυφερά λογίκα! Πόσην άγάπην εκφράζουν!

Καρδιάλως Ρισοβί, σου ένέκρινα τὸ ψευδώνυμὸν σου. Νά ιδούμε ήμος ποτε θα τὸ ιδής. Γιατι ξέρεις, τὸ γράμμα σου από της 16 Απριλίου, μόλις σημερα τὸ έλαβα.

Όρλιας έκπιστολάς μου έστειλαν αυτην την έβδομάδα και οι εξής: Αρριμένο Κόμα, Μπομποτά, Άθως και Έλληνική Φιλοξενία.— Έξέτέλεσα τας παρογγέλιας των και τὸς εύχαριστῶ ήλους για τὰ καλά των λόγια.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Αυτην την έβδομάδα έλαβα τὰ εξής: «Ηλιοδασίλεμα». — «Άπειθια». — «Για ένα φίλο». — «Τὸ δικρανον». — «Δίκαινα και Άλεποδ». — «Στοχασμοί». — «Σκέψεις και Γνώμαι». — «Άνοιξι». — «Ο Βίκτωρ Ούγγω ύδριζόμενος». — «Τὸ θωρηκτὸν ο Έκδικητής». — «Από ένα βράδυ». — Παιδικά Πνεύματα και διάφορα διά τὸς Έβδ. Διαγωνισμούς.

ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ ΚΑΘΥΣΤΕΡΟΥΝΤΕΣ

Συμφωνως με δσα εΐπα εις τὸ προηγούμενον φύλλον, υπενθυμίζω εις τὸς κατωτέρω Πράκτορας τὸ χρέος των και τὸς παρακαλῶ δημοσίαι να σπεύσουν να τὸ εξοφλήσουν. Είνε και άλλοι εκτός αυτών, άλλ' επειδή δεν έχω σημερα τόπον, θα τὸς αναφέρῶ εις τὸ προσεχές, —εκτός εάν εν τῷ μεταξύ, λάβω τὰ χρέιατα που μου όφείλου.

Χ. Δ. Γερακίνης, Χαλκίς,	Δρ. 7,10
Έμ. Γ. Πνευματικός, Πόστ-Σαίτ,	» 13,10
Βασίλ. Ν. Λαμπίρης, Άθήναι,	» 7,50
Σταμ. Μπάτσας, Κέρκυρα,	» 8,80
Λεωνίδας Σιδερέας, Βελcas,	» 46,50
Παν. Γ. Γλυκοφρύδης, Φιλιατρά,	» 18,20
Γεώρ. Σ. Κουτσουλένης, Κόρινθος,	» 4,20
Θεοχ. Γ. Αντωνόπουλος, Κυπρισσία,	» 49,30
Ευάγ. Μπερής, Χαλκίς,	» 11,10
Χρήστος Β. Καγκλιής, Κόρινθος,	» 22,50

ΕΓΚΡΙΞΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Όδδεν ψευδώνυμον εγκρίνεται ή άνανοδεται, αν δεν συνοδεύεται υπό τὸ δικαιομάτος δρ. Γ. Τὸ εγκρινόμενα ή άνανεοόμενα ίσχύουν μέχρι της 30 Νοεμβρίου 1917. Όσα συνοδεύονται από Α ή νήμον εις Άγόρια, και δσα από κ. εις Κορίτσια.

Νέα ψευδώνυμα: Καρδιάλως Ρισοβί, α. (ΧΠ). Μεταγγοιική Ναυσοπούλα, κ. (ΣΠ). Βυζαντινή Νίκη, κ. (Ο). Θαλασσία Νύμφη, κ. (ΣΤ). Ολυμπιονίκης, α. (ΑΔ). Τοάλλη Ψυχή, κ. (!!).
Ανανεώσεις ψευδώνυμων: Μεγαλοπαπής Βόσπορος, ζ, Βυζαντινός Αυτοκράτωρ, α. Λιγερή, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρά Μυστικά επιθυμούν να ανταλλάξουν: ή Νίκη (Ο) με Ίριδα, Πατρινο Διαβολάκι, Μαρίδα του Φαίλρου.

Η Διάπλαις άσπάζεται τους φίλους της: Έρφητον Έρμη (έχουν άμοιδήν τὰ κραδετα των Μεγάλων Διαγωνισμῶν απ' δσα μου έστειλας, κανεν δεν ήτο δημοσιεύσιμον) Π. Γ. Φοδρ. (βεβαίως και αυτό εινε ζεσπάθωμα' μα δεν εδιδάχασε την προκήρυξις) Νυκτολόουδο (έστειλα εύχαριστῶ τον καθηγητήν σας που σάς ε-σούστης την Διάπλαις ως 'μορφωτικήν και ήθικωτάτην') Μικρόν Άγαθόν (τότε λοιπόν, που θα εινε καλύτερα από τώρα...) Ημέραν της Έλευθερίας (να' και 'ς ένα τέτοιο τετράδιο μπορεί να γράψης την Συλλογήν σου) Φιλοπατριδα Έλληνοπούλαν (έχει καλύτερ') Ακτήν (έλαβα, εύχαριστῶ εινε ακόμη, αλλά χωρίς ψευδώνυμον) Μεγάλην Ελλάδα (βραβεϊον έστειλα) Κωνσταντ. Δ. Έλ. (του έδημοσιεύθησαν και άλλα με τὸ ψευδώνυμὸν σου' όχι, πάλι σε τὸς βιβλιό!) Θολάμβον του Λικαίου (βεβαίως, πρέπει να τον διαγράψης από τὸς άγοραστάς σου, άφου σου καθυστέρη) Θαλασσία Νύμφη, Έλληνικόν Οδονον κτλ. κτλ.

Άντ. Ν. Παβ., Νίκη, Τιάκον, Γ. Μ. Ραππ., (έλαβα, εύχαριστῶ.) Τριανταφυλένο Διαβολάκι, Έλληνικόν Θολάμβον, Γ. Π. Νούτ. (έστειλα.) Είς δσας επιστολάς έλαβα μετά την 8ην Μαΐου, θάπαντήσω εις τὸ προσεχές.

Εστάλη υπό της Συριανής Αδρας 321. Φωνηεντόλιπον Μλνν - κ - πρ - μλ Έστάλη υπό τὸς Αποδόνου τὸς Καίσαρος 322. Γρίφος T L h Πλν Έστάλη υπό Βασιλείου του Βουλγαροκτόνου

ΛΥΣΕΙΣ των Πνευμ. Ασκήσεων του θου φύλλου 62. Σζλαμς (ούλα, μύς.)—63. 'Ιον-Ίο.—64. 'Υαλος - αόλός.

65. Δ Ε Μ Α 66. Α Χ Α Ε Δ Ε Μ Ρ Α Ι Μ Ε Θ Η Ο Ρ Ν Ι Σ Α Μ Η Ν Α Ι Ο Δ Α Σ

67. Μη κακοίς όμιλει. (Η άνάγνωσις κατά στήλας εκ των δεξιῶν και εκ των κάτω.)

68. ΠΕΤΡΟΥΠΟΛΙΣ (έτος, Τριπόλις, Ρούπελ, ύψος, ύπερος, λίπος, ύπος, σελίς.)—69. ΣΦΙΓΞ (Σύμφωνον, Φαντασία, Ίερό, Γή, Σηρός.)—70. —Πλοάσιος έστιν ο έν ύλιγοις άρκούμενος.—71. Τα σπουδαία μελέτα. (Τά - σπουδαί - α με λε - τά.)

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

των εβδομαδιαίων διαγωνισμών δσων αι λύσεις, άδιακρίτως φυλλαδίου ελήφθησαν από 3-9 Μαΐου.

ΑΘΗΝΩΝ: Αικατερίνη Ντασιου, Α. Β. Σταυροπούλος, Άρ. Α. Ρόμπος, Σπ. Β. Ζήσης, Έλένη Έκτισσοπακη, Μαρίκα Σαμαρατζή, Π. Κομνηνός, Μαρίκα Α. Άλεξάνη, Γερμανόπουλ, Γ. Όλοσαν, Καλλιόπη Β. Σταυροπούλου, Γ. Β. Σταυροπούλος, Χ. Γ. Βούλτεψης, Θ. Γιανγυλόπουλος, Α. Γ. Ζερμαλίας, Ν. Μ. Βαλέσης, Γ. Ν. Μητσόπουλος, Σπ. Π. Νικολαίδης, Όδισόρος, Β. Α. Άλεξόπουλος, Μαρίκα Ν. Πανηγυροπούλου.

ΑΜΑΡΟΥΣΙΟΥ: Γ. Μ. Χατζημάρκου.

ΑΛΥΣΣΗΣ: Αδ. Α. Ρίτζος.

ΑΛΥΡΕΙΟΥ: Α. Π. Θεοδόσης, Μαρίκα Α Έργυκ, Ελ. Ε. Λοιδωρήσις, Γ. Ν. Άντωνάκης, Κατίνα Α. Γκίνη, Γω. Κ. Τσαββαλάκος.

ΑΙΜΝΗΣ: Κ. Γ. Γυφτόδομος.

ΜΕΣΣΗΝΗΣ: Α. Γ. Μπούτος, Γ. Α. Σταυρόπουλος.

ΝΑΥΠΑΛΙΟΥ: Γ. Σ. Καματίης.

ΣΥΔΟΚΑΣΤΡΟΥ: Αδ. Ν. Κορώνης, Π. Παπακωνσταντινίου.

ΠΑΤΡΩΝ: Πατρινο Διαβολάκι, Μαρία Οικονομοπούλου, Βάσω Οικονομοπούλου, Μ. Οικονομοπούλου.

ΠΕΡΙΒΑΙΩΣ: Γ. Κ. Κούρταλης, Π. Κ. Κούρταλης, Μαρ. Σταυριανόπουλου, Έλένη Μ. Πατοκίου, Ν. Α. Φουντούκος, Άγγελική Θ. Πανάγου, Σωτηρία Α. Φουντούκου.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ Όλον των άνωτέρω τὰ όνόματα έτέθησαν εις την κληρωτίδα και ελήφθησαν οι εξής όδοι: ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ ΑΘ. ΡΟΜΠΟΣ εν Αθήναις και ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ Ν. ΚΟΡΩΝΗΣ εν Ευκόστροφ, οι όποιοι ενεγράφησαν διά τρεις μήνας από 1ης Ιουνίου.

βυθός εξαμύλωνε και στο κέντρο της λίμνης το βάθος θα ήταν βέβαια σημαντικό.

— Δεν βλέπω τίποτα ύποπτο, κύριε Σμιθ! είπες σε λίγο ο ρεπόρτερ.

— Ούτ' εγώ, αγαπητέ μου Σπιλεττ, και μου είναι αδύνατο να εξηγήσω τα χθεσινά συμβάντα.

— Αλήθεια, είναι ανεξήγητα. Τι είδους μαχαιρία είναι αυτή που έχει το λαμαντίνι; Και πώς ο Τοπ τινάχθηκε στον αέρα με τόση δύναμη; Θα έλεγες, ότι ένα δυνατό χέρι τον τινάξε έτσι και ότι το ίδιο χέρι, ωπλισμένο με μια μεγάλη κάμα, έσοκώτισε ύστερα το λαμαντίνι....

— Πραγματικώς, αποκρίθηκε ο Κύρος Σμιθ ανεξήγητο. Άλλα δεν είναι επίσης ανεξήγητο, πώς εσώθηκα κι' εγώ ο ίδιος τότε, πώς βγήκα από το νερό και πώς έφθασα στους άμμολόφους;. Έδω μαντεύω κάποιο μυστήριο, που θα το ανακαλύψουμε βέβαια μια μέρα. Ας είμαστε προσεκτικοί, άλλ' ας μη λέμε τίποτα στους συντρόφους μας γι' αυτά τα παράδοξα. Ας κρατούμε της παρατηρήσεις μας για μιά μόνο και ας εξακολουθούμε τη δουλειά μας.

Γνωρίζουμε, ότι ο μηχανικός δεν είχε ανακαλύψει ακόμη από ποιο μέρος έφουγαν τα περισσεύοντα νερά της λίμνης. Άλλα τώρα είδε κάτι τί, που ίσως θα τον ώδηγούσε: Ήταν ένα ρεύμα, αρκετά ζωηρό 'ς εκείνο το μέρος. Έφριξε μερικά ξύλα και είδε ότι παρέρυοντο προς τη μεσημβρινή γωνία της λίμνης. Και ακολουθών από την όχθη το ρεύμα, έφθασε σιγά-σιγά ως εκεί.

Παρατήρησε τότε, ότι τα νερά χαμηλώναν, βαθούλωναν, σα να τα κατάπινε καμμία τρύπα της γης: Έβαλε ταύτι του στην επιφάνεια της λίμνης κι' άκουσε καθαρά τον κρότο ενός ύπογειου καταρράκτη.

— Από δω! έφώναξε με χαρά, από δω αδειάζει η λίμνη. Από κάποιον άγνωστο, σκαμμένο στον άγκο του γρανιτή, από κάποια κοιλότητα, που θα μπορούσαμε να την χρησιμοποιήσουμε, τα νερά φθάνουν στη θάλασσα. Θα τη βρούμε αυτή την κοιλότητα! θα τη βρούμε!

Έκοψε ένα μεγάλο κλαδί, το έκαθάρισε από τα φύλλα του, το έβύθισε στη γωνία που εσχημάτιζε η όχθη, κι' είδε ότι πραγματικώς υπήρχε μια μεγάλη τρύπα, ένα πόδι μόνον χαμηλότερα από την επιφάνεια του νερού. Κι' η δύναμη του ρεύματος, 'ς εκείνο το μέρος, ήταν τόση, ώστε το καλάμι αποσπάσθηκε από τα χέρια του μηχανικού κ' εχάθηκε.

— Τώρα δεν υπάρχει αμφιβολία, είπες ο Κύρος Σμιθ. Από εδώ - κάτω αρχίζει ο άγωγος που ζητούσαμε κ' εγώ θα τον ξεσκεπάσω.

— Πώς; ρώτησε ο Γεδεών Σπιλεττ.

— Θα χαμηλώσω κατά τρία πόδια την επιφάνεια των νερών της λίμνης.

— Και πώς μπορεί να γίνει αυτό;

— Αν δώσουμε στα νερά μια διέξοδο πιά πλατεία απ' αυτή.

— Σε ποιο μέρος;

— Στο μέρος της όχθης το πλησιέστερο στην ακρογιαλιά.

— Άλλα εκεί - πέρα η όχθη είναι γρανιτής!

— Θα τον ανατινάξω αυτόν τον γρανιτή και τότε τα νερά θα φύγουν από εδώ και θα ξεσκεπάσουν αυτή την τρύπα.

— Και θα σχηματίσουν βέβαια ένα καταρράκτη, που θα πέφτη στην ακρογιαλιά, είπες ο ρεπόρτερ.

— Και που θα τον χρησιμοποιήσουμε, έπρόσθεσε ο μηχανικός. Πάμε! πάμε!

Έξεκίνησαν, για να επιστρέψουν στα Καμίνια. Ο Γεδεών Σπιλεττ είχε τόση πεποίθηση στον Κύρο Σμιθ, ώστε δεν άμφεβαλλε διόλου, ότι η επιχείρησις θα επιτύχαινε. Και όμως πώς μπορούσαν, χωρίς πυρίτιδα, χωρίς τα κατάλληλα εργαλεία, να ανοίξουν τη γρανιτινή εκείνη όχθη; Ο μηχανικός δεν θα επιχειρούσε μια εργασία ανώτερη από της δυνάμεις των;

Στα Καμίνια, βρήκαν τον Χάρμπερτ και τον Πέγκροφ να ξεφορτώνουν τα ξύλα, από τη σχεδιά που τους κουβάλησε το ποτάμι.

— Σήμερα είμαστε ξυλοκόποι, είπες γελών ο ναύτης: όποτε θέλετε να γίνουμε μαραγκοί ή κτίστες...

— Κτίστες όχι, αποκρίθηκε ο μηχανικός, άλλα χημικοί.

— Ναι, έπρόσθεσε ο ρεπόρτερ: θα κάμουμε πυρίτιδα και θανατινάξουμε το νησί.

— Θανατινάξουμε το νησί; έφώναξε ο Πέγκροφ.

— Ένα μέρος τουλάχιστο...

— Άκούστε με, φίλοι μου, είπεν ο Κύρος Σμιθ.

Και τους ανακοίνωσε το αποτέλεσμα των παρατηρήσεών του. Κατά τη γνώμη του, μια μεγάλη σπηλιά θα υπήρχε μέσα στον άγκο του γρανιτή που αποτελούσε τη βάση της Γερμίδας, κι' ο σκοπός του ήταν να φθάση ως αυτή τη σπηλιά. Πρώτα λοιπόν έπρεπε να ξεσκεπασθί η τρύπα, όπου έχύνοντο τα νερά της λίμνης κ' έφθανε γι' αυτό να χαμηλώση η επιφάνειά της, που θα το κατώρθωναν αν έδιναν μια πλατύτερη διέξοδο στα νερά. Δεν είχαν παρά να κατασκευάσουν μια έγκρητιχη ουσία, για να ντινατινάξουν ένα μέρος της όχθης. Κι' αυτό θα έκαμνε τώρα ο Κύρος Σμιθ με τα υλικά που είχε στη διάθεσί του η Φύσις.

Φαντάζεσθε με πόσο ένθουσιασμό άκουσαν όλοι, και προπάντων ο Πέγκροφ, αυτό το σχέδιο. Να μεταχειρισθούν τα μεγάλα μέσα, να ξεκοιλιάσουν εκείνο το γρανιτή, να δημιουργήσουν ένα καταρράκτη, ώ αυτό του άρεσε πολύ το ναύτη! Και θα έγινετο τώρα «χημικός» με όση προθυμία είχε γίνει «λίγος απ' όλα».

— Φτάνει να το θέλη ο μηχανικός, έλεγε στο Νάβ, και γίνουμαι και χοροδάσκαλος!

Ο Νάβ κι' ο Πέγκροφ επιφορτίσθηκαν τότε να βγάλουν το λίπος του λαμαντινίου και να παστώσουν το κρέας του, για να διατηρηθί. Κ' έφυγαν χιμώως, χωρίς να ζητήσουν άλλη εξήγησι.

Ο Κύρος Σμιθ, ο Χάρμπερτ κι' ο Γεδεών Σπιλεττ, έξεκίνησαν κατόπι τους και πήραν την ακροποταμιά, για να φθάσουν στο μέρος που ήταν το κοίτασμα των λιθανθράκων, όπου αφθονούσε κι' ο σχιτόλιθος πυρίτης.

Όλη σχεδόν η ημέρα ξοδεύθηκε για να κουβαληθούν στα Καμίνια αρκετοί τόννοι απ' αυτό το όρυκτό.

Την επαύριον, 8 Μαΐου, ο μηχανικός άρχισε την εργασία. Οι πυρίτιδοι εκείνοι ήταν από άνθρακα, αλουμίνιον και προπάντων θεικόν σίδηρον. Έπρόκειτο λοιπόν να πομονωθί ο θεικός σίδηρος και να μεταβληθί το γρηγορότερο εις θεικόν άλας (σουλφάτο.) Και απ' αυτό το σουλφάτο θα έβγαине κατόπι θεικόν οξύ, (βιτριόλι.)

Το θεικόν οξύ είναι από τα χρησιμώτερα στη βιομηχανία, και τόσο, που η βιομηχανική πρόοδος ενός τόπου μετράται από το ποσόν του θεικίου οξέος που ξοδεύει. Οι άποικοι θα το μετεχειρίζοντο άργότερα στην κατασκευή σπερματέων, στην κατεργασία δερμάτων κτλ. Άλλα για την ώρα, ο μηχανικός το προώριζε γι' άλλο σκοπό.

Πίσω απ' τα Καμίνια, εδιάλεξε ένα μέρος, που το ίσοπέδωσε καλά. Σ αυτό το γήπεδο, εσώρευσε κλαδιά και ξύλα κι' άπάνω στο σωρό, έτοποθέτησε κοντά-κοντά τα μεγάλα κομμάτια του όρυκτου και τέλος τα σκέπασε μ' ένα στρώμα από τον ίδιο πυρίτη κοπανισμένο.

Υστερα έβαλε φωτιά στα ξύλα και η πέτρας εκείνες αναφλέχθηκαν, αφού περιείχαν κάρβουνο και θειάφι. Τότε, στο πρώτο στρώμα του σκαμμένου πυρίτου, μπήκαν κι' άλλα, ώστε ναποτελεσθί ένας πελώριος σωρός, που σκεπάσθηκε με χόμα και ξερόχορτα, άλλα έμειναν και μερικές τρύπες, για να κυκλοφορή ο αέρας.

Έτσι τον άφισαν, ως να γίνει η μεταμόρφωσις. Γιατί θα έχρειάζοντο τουλάχιστο δέκα-δώδεκα ημέρες. Κ' ενώ έγινατο, μονάχη της πιά, η χημική αυτή εργασία, ο Κύρος Σμιθ κατεγίνετο 'ς άλλες, βοηθούμενος από τους συντρόφους του με ζήλο παραδειγματικό.

Ο Νάβ κι' ο Πέγκροφ είχαν μαζέψη το λίπος του λαμαντινίου σε πιθάκια. Και τώρα έπρόκειτο να βγάλουν απ' αυτό τη γλυκερίνη που περιείχε, για να την κάμουν σαπούνι. Ο Κύρος Σμιθ μπροσούσε να πομονωθί την γλυκερίνη που του έχρειάζετο, και με ασβέστη. Άλλα θα έγινετο ένα σαπούνι,

αδάλυτο, άχρηστο. Ένώ αν έδουλεύετο το λίπος με σόδα, θα έκανε σαπούνι διαλυτό και χρήσιμο. Ο μηχανικός λοιπόν έροτμήγηε να ποκτηή σόδα. Ήταν δύσκολο; Όχι. Στα φύκια εκείνα και στα άλλα θαλασσινά-χορτα, που ήταν άρθονα στην ακρογιαλιά, σόδα υπήρχε. Εμάζεψαν μια μεγάλη ποσότητα απ' αυτά, τάζιταν να ξεραθούν στον ήλιο κ' έπειτα τάναψαν μέσα σε λάκκους, στο ύπαιθρο. Η φωτιά διατηρήθηκε πολλές ημέρες ως που να λυώσουν, από τη μεγάλη θερμότητα, και η στάχτες. Έτσι έσχηματίσθηκε μια συμπαγής μάζα, στακτερά, που δεν ήταν παρά «φυσική-σόδα».

Με την ουσία αυτή, ο μηχανικός άνακάτεψε κατόπι το λίπος κι' άπέκτησε σαπούνι και γλυκερίνα. Άλλα δεν ήταν μόνον αυτό. Του έχρειάζετο ακόμη και μια άλλη ουσία, η άζωτοχως πάστα, δηλαδή το νιτρικόν άλας ή απλώς νιτρον. Μπορούσε να την αποκτήσει, αν έδούλευε την άνθρακώχο πάστα που βγαίνει εύκολα από τη στάχτη των φυτών, με άζωτικόν οξύ. Άλλα του έλειπε το άζωτικόν οξύ, που αυτό ακριβώς ήθελε να έχη. Δηλαδή «ραύλος κύκλος» απ' όπου δεν θάβγαине ποτέ! Έυτυχώς, αυτή τη φορά, η καλή Φύσις του έπρομήθευε νιτρο, χωρίς άλλο κόπο, παρά να το μαζέψη. Ο Χάρμπερτ ανακάλυψε ένα κοίτασμα τέτοιου όρυκτου στα ριζοβούνια του Φραγγιλίνου. Δεν είχαν παρά να το καθαρίσουν.

(Έπειτα συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΝΑΣ ΔΗΜΟΣΙΟΣ ΚΙΝΔΥΝΟΣ

Αγαπητοί μου,

ΠΟ ένα γράμμα που μου έστειλε αυτές της ημέρες «Ένα απ' τα παιδιά της Διαπλάσεως», πληροφορούμαι ότι άδικα ρίχθηκαν η έρημριδές του Κινηματογράφου και των άτυνομικών του έργων, γιατί ο καίμενος δεν φταίει τίποτα, αν μερικά παιδιά κάνουν ύστερα «Μαύρας Χείρας» ή «Χείρα που σφίγγουν». Γιατί αυτά τα παιδιά θί ήταν έκ φυσικώς φίλοι αυτών των πραγμάτων κ' μόνο που άπογίναν, άμα είδαν τ' άτυνομικά του Κινηματογράφου. Άλλα τάτυνομικά —έξακολουθεί το παιδί της Διαπλάσεως— είναι πιά διδακτικά από κάθε τι άλλο, «γιατί και μόν μιάς παρουσιάζουν τα έργα και της ημέρας των δια-

φόρων συμμοριών, άλλα στο τέλος βλέπουμε και την τιμωρία των κακούργων που της άποτελούνται.

Έδω τώρα είναι ο κόμπος. Κάθε έργο που παρουσιάζει—και μάλιστα με τη ζωντανότητα του Κινηματογράφου,— όλες της κακίες, της διαθορές, της πονηρίας και της άισχροτήτες του κόσμου, μπορούμε να το ποίμε ήθικό, διδακτικό ή όπωςδήποτε άκίνδυνο για τα παιδιά, έπειδή στο τέλος συλλαμβάνονται από την Άτυνομία ή από τον τέτακτιβ, οι κακοποιοί ή ήρωες; Πολύ άμφιβάλλω! Το τέλος είναι μόνον μια στιγμή, ενώ η εκτύλιξις των διαφόρων έγκλημάτων βαστά όλόκληρες ώρες. Και στην έντύπωσι του παιδιού, διατηρείται περισσότερο ο διαρκής αυτός θρίαμβος της κακίας, από τον στιγμιαίο θρίαμβο της άρετης και της δικαιοσύνης στο τέλος. Ίτως, αν έδλεπαν με την ίδια έκτασι, εκτός από τη σύλληψη, και την τιμωρία των κακούργων,— άλλους να στεναζούν σε μια φυλακή, άλλους να νεβεζίνουν στο ικρίωμα,— ίτως ή μια έντύπωσι θα έξουδετέρωνε την άλλη. Άλλα καθώς ξερούμε, αυτό δεν γίνεται. Πάντα, με τη σύλληψη των κακούργων, π ε φ τ ε ι η α ύ λ α ι α , δηλαδή τελειώνει η ταινία. Ο κινηματογράφος άφίνει τον θεατή να φαντασθί τα κατοπινά, ενώ τα προηγούμενα του τ' άδειξε όλοζώντανα. Αυτά μένουν στα παιδιά. Κι' όταν είναι «φίλοι εκ φυσικώς αυτών», σπρώχονται να τα κάμουν, να τα μιμηθούν, και ξεχνούν όλοζώντανα την τιμωρία που τα περιμένει.

Άφίνω τώρα, ότι πολλές φορές λάθαρσις δεν υπάαχει. Δηλαδή δεν φαίνεται καν στο τέλος η τιμωρία. Ο συγγραφέας του άτυνομικού κινηματοδράματος το θεωρεί περιττό και προτιμά να δείξη την έγκληματικό ήρωά του άτύλληπτο θριαμβευτή. Η αναβάλλει τη σύλληψί του για το τέλος-τέλος του έργου, που διαρρείται όμως σε πολλά εκτενή μέρη ή έπεισόδια, και που το καθένα πιάνει όλόκληρη παράστασι, ώστε το ίδιο έργο να βαττά ημέρες. «Εία παιδί λοιπόν μπορεί να ιδί την αρχή του και τη μέτη του, άλλα να μην ιδί το τέλος ποτέ. Και να μείνη για πάντα με την έντύπωσι της πονηρίας και της κακίας που θριαμβεύει. Θα πητε: Και οι μυθιστοριογράφοι που γράφουν για παιδιά, πολλές φορές δεν παρουσιάζουν κι' αυτοί έγκληματα, πονηρίες, κακίες, και κακούργους που στο τέλος μόνον συλλαμβάνονται και τιμωρούνται, χωρίς κ' έδω η τιμωρία να περιγράφεται με πολλές λεπτομέρειες; Ναι! άλλα οι μυθιστοριογράφοι αυτοί ξεφύουν να γράφουν για παιδιά; έχουν τον τρόπο να περιγράφουν το έγκλημα και συγχρόνως να έμπνέουν την άπέχθεια του ανα-

γνώστη κ' έχουν την τέχνη να παραθέτουν εν τώ μεταξύ την ήθική τους διδασκαλία, χωρίς να περιμένουν να βγή μόνο από το σύντομο, το βιαστικό τέλος. Γι' αυτό τα παιδικά μυθιστορήματα, που μοιάζουν με τάτυνομικά του Κινηματογράφου, διατκεδάζουν μαζί και διδάσκουν. Ένώ αυτά που βλέπουν τα παιδιά στον Κινηματογράφο, διασκεδάζουν μαζί και... διαφθείρουν.

Το παιδί της Διαπλάσεως ίσχυρίζεται, καθώς είδαμε, ότι δεν διαφθείρουν όλα τα παιδιά, άλλα μόνον τους «εκ φυσικώς φίλους αυτών των πραγμάτων». Έττω, ας το παραδεχθώμε. Άλλα είναι σωστό οι «εκ φυσικώς φίλοι» να γίνονται «φίλτεροι» με τα θεάματα που τους εζάπτουν, αντί να βλέπουν άλλα που θα είχαν την δύναμη να ποκοιμίσουν μέσα τους, να εκμηθενίτουν καθώς έπικίνδυνη «φιλία»; Έπειτα, που ξερούμε ποιά παιδιά είναι και ποιά δεν είναι «εκ φυσικώς φίλοι», δηλαδή έπιδεκτικά διαφθοράς; Μήπως τώχετε γραμμένο στο κούτελο; Κι' ακόμη, ποιάς έγγυάται ότι και καλά παιδιά, χωρίς καμμία φυσική τάσι προς το κακό, δεν μπορεί να διαφθορούν, να παρσυσροθούν, στην πρώτη ευκαιρία, στην πρώτη προτροπή ενός κακού φίλου, όταν έχουν γεμισμένο το κεφάλι και φουσκωμένη τη φαντασία από τα θεάματα και τα διδάγματα του Κινηματογράφου;.. Γι' αυτό ο Κινηματογράφος άποτελεί «δημόσιο κίνδυνο» της τρυφεράς νεολαίας, γι' αυτό του ρίχτηκε ο τύπος και γι' αυτό τα παιδιά, είτε φίλοι εκ φυσικώς είναι, είτε έχθροί αυτών των πραγμάτων, δεν πρέπει να ηγηγίνουν στα Κινηματοθέατρα, παρά σπανίως, και με μεγάλη προσοχή και προσύλαξι.

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΛΥΚΟΣ ΚΑΙ ΛΑΓΟΣ

— Πώς; έμποός μου δεν πεθαίνεις απ' το φόβο, έσύ λαγός; είμαι ο λύκος! δέ με ξερούς; των άρνιώνε ο κυνηγός!

— Άρχοντά μου, τρέμω, σβύνω, και θα έπέθανα ο φτωχός. Μά, στη θέση έτούτη ποίμαι, Νά με... πιάσης δέ φοβοθώμαι! Δέ μου λές, άλήθεια, τρέμεις, λέν, σαν είσαι... μοναχός;»(*)

— Κατεβαίνεις νάν τα είποουμε; —Κύττα πέρα κάτω... σκύλους! —Φεύγεις;. Πόσο το λυπούμαι Της φακίης το παλληγάρι, Πού μας ήρθε σά λιοντάρι Και μιάς φεύγει... σά λαγός, Τών άρνιώνε ο κυνηγός!

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

(*) Ο Λύκος μόνος του είναι τόσο άνήσυχος, που τ' άχνει με τον παραμυθώτερο κρότο.—Σ. Π.

Η ΒΕΝΤΕΤΤΑ

[Μυθιστόρημα υπό Α. FERGUSON]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'. (Συνέχεια)

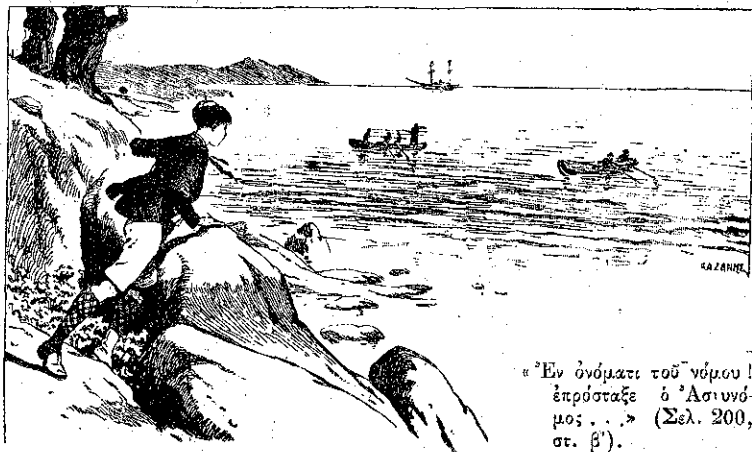
Ο κυβερνήτης της θαλαμηγού, άμα είδε ότι κι αυτή τη φορά δεν θα κωλύονταν να μπή στον όρμο, αποφάσισε να καταβιάσει τα πανιά και ναγκυροβολήσει. Όλοι αυτοί οι χειρισμοί έγιναν με μεγάλη βία και παραζάλη, γιατί από το κότερο είχαν ήδη τους Μπαρμπούτζηδες να με κυνηγούν κι έπειτα να φεύγουν. Έπρόκειτο να τους κόψουν την ύποχρησι, πριν προφθάσουν κι εκείνοι να επιβιβασθούν στην «Πριγκήπισσα Ίδα».

Κάτω στην άκρογιαλιά, ο Βάρθος κι' ο Μάζος πολεμούσαν να ρίξουν στη θάλασσα τη βάρκα(*) που την είχαν τραβήξει πολύ έξω στην άμμο. Έγώ, από μια παιδακίτσια περηφάνεια, δεν μπόρεσα να βαστάξω και, για να δείξω στον Βάρθο, ότι το μαχαίρι του δεν με είχε επιτύχει, του φώναξα από πάνω ένα περιπαικτικό — Κούκου!..

Όμως, ήθελα να δείξω στον Βάρθο, ότι το μαχαίρι του δεν με είχε επιτύχει, του φώναξα από πάνω ένα περιπαικτικό — Κούκου!..

Όμως, ήθελα να δείξω στον Βάρθο, ότι το μαχαίρι του δεν με είχε επιτύχει, του φώναξα από πάνω ένα περιπαικτικό — Κούκου!..

Όμως, ήθελα να δείξω στον Βάρθο, ότι το μαχαίρι του δεν με είχε επιτύχει, του φώναξα από πάνω ένα περιπαικτικό — Κούκου!..

«Εν ονόματι του νόμου! έπρόσταζε ο Άστυνόμος...» (Σελ. 200, στ. β').

την κουραστή, έτρωγε με τα μάτια της δυο βάρκες. Έγώ, στην κορυφή του βράχου μου, έτρεχα εδώ κι' εκεί σαν αγριόγατος επάνω σε καυτά τούβλα. Δεν έτολμούσα να καταβιάσω από τη σκοπιά εκείνη, για να μη χάσω ούτε στιγμή από τα μάτια μου τα συμβαίνοντα.

Όμως, ήθελα να δείξω στον Βάρθο, ότι το μαχαίρι του δεν με είχε επιτύχει, του φώναξα από πάνω ένα περιπαικτικό — Κούκου!..

Όμως, ήθελα να δείξω στον Βάρθο, ότι το μαχαίρι του δεν με είχε επιτύχει, του φώναξα από πάνω ένα περιπαικτικό — Κούκου!..

(*) Ίδε εικ. προηγ. φύλλου, σελ. 192.

(*) Ίδε εικ. προηγ. φύλλου, σελ. 192.

ζαν όλόκληρο κι' έπρεπε να ξέρη κανείς το μέρος, για να τον άποσύρη.

Βάρκα και άνθρωποι εξαφανίστηκαν σε μια στιγμή. Σχεδόν άμέσως, τα συντρίμια της βάρκας ανέδρασαν στην επιφάνεια. Μαζί τους κι' ένα κεφάλι ανθρώπου βγήκε από τα νερά. Άλλα μόνον ένα κεφάλι.

«Όλ' αυτά έγιναν άστραπηδόν. Έμεινα στη θέση μου σαν άπλιθωμένος. Παρατήρησα όμως, ότι η βάρκα της «Άφρόδεσσας» έτρεχε μ' όλη της την ταχύτητα προς το κεφάλι, που είχε βγή από τα νερά. Τότε κατέβηκα τρέχοντας στ' άκρογιαλιά.

(Έπεται το τέλος) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

Τ' ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ

ΙΣΤ'.—ΑΧΙΛΛΕΥΣ ΠΑΡΑΣΧΟΣ

[Διάλεξις του κ. Γρ. Ξενοπούλου]

Νεώτερος αδελφός του Γεωργίου, γεννήθη εις το Ναύπλιον το 1838. Νεαρός ήλθεν εις τας Αθήνας κι' έζησεν εδώ σχεδόν διαρκώς, εις την παλαιάν συνοικίαν Ροδακιά, εις την όδον Πετράκη, όπου ήτο το πατρικόν του σπίτι. Γράμματα δεν έδιδάχθη πολλά· είνε ζήτημα μάλιστα αν έτελείωσε το Έλληνικόν Σχολείον. Άλλ' αν δεν ήτο λόγιος, ο Άχιλλεύς Παράσχος ήτο γεννημένος ποιητής. Ο πλέον ευφάνταστος, ο πλέον εμπνευσμένος των άθηναιών ποιητών της εποχής του, άνεδείχθη γρήγορα και ο δημοφιλέστερος. Το Πανελλήνιον τον έθαύμαζε και τον έλάτρειν. «Ήτο ο κατ' έξοχήν «έθνικός» ποιητής. Οί κριτικοί, και οι αυστηρότεροι, άνεγνωρίζαν την μεγάλην του ποιητικήν αξίαν. Όταν άπέθανε το 1895, αι Αθήναι τον άπέθεσαν.

Ο Άχιλλεύς Παράσχος, ο όποιος δεν ήτο παρά μόνον ποιητής, έγραψε πλήθος ποιήματα, εκδεομένα εις πέντε όγκώδεις τόμους, εκ των οποίων οι δύο έξεδόθησαν μετά τον θάνατόν του, από την οικογένειαν. Μεταξύ αυτών, πολλά είνε εκτενή έπη ή έμμετρα διηγήματα. Τάλλα είνε λυρικά, έρωτικά, πατριωτικά και έλεγεία. Τα πλείστα έχουν μείνη ιστορικά και οι άνθρωποι τα ένθυμούνται άκόμη άπείσω. Έν γένει ή ποιησις του Άχιλλεύς Παράσχου είνε ρομαντική, μεγαλλοκλή. Η μορφή, ή εκτέλεσις ύστερεί· αλλά ή εμπνευσις είνε πάντοτε μεγάλη. Ο ποιητής έγραφε ποιήματα και διά παιδιά, πολλά των οποίων έδημοσίευσεν εις την «Διάπλασιν». Είς όλα τάκατωφερτάρια ύπόχουον έν άφρονία. Ο Άχιλλεύς Παράσχος είνε ένας ποιητής πολύ γνωστός εις την νεολαίαν.

Η Δάφνη

Μή με ζηλεύετε! Κανείς Τη Δάφνη μη ζηλεύη! Μ' αίμα και δάκρυ πύρινο Τη είσα μου ποιίζου! Καλότυχος όποιος ποτέ Τη Δάφνη δέ γυρεύει Και μόνο τα Τριαντάφυλλα Τό στήθος του στολίζου.

Κοινό στεφάνι μ' έχουνε Η Δόξα και ο Πόνος Και τό θλιμμέν' άπόπαιδα Της Μοίρας μ' έχου μόνον. Κάθε μου φύλλο άδοξος Τό φραμακίζει πόνος. Για τούτο μόνον ποιητάς Στόν κόσμο στεφανώνω.

ΑΝΑΚΡΕΩΝ (*)

ΕΙΣ ΤΟ ΕΑΡ

Κύτταξε! νά, τό καλοκαίρι! τά ρόδα οι Χάριτες συναΐου. Δές, πώς τό κύμα μαλακώνει 'ς την άνοιξιάν της γαλήνη, πώς κολυμπά 'ς τό βάλλο ή κάπνια κ' οι γερανοί στροφές χαράζου, και πόση λάμψη ο ήλιος χύνει!

Τρέμει ή σκιά βαρειάς νεφέλης... Παχύν κάθε όγκωμα ξαπλώνει· κάθε καρπός 'ς τό φώς γυαλίζει, άστράφτει ή έλιά ή εύλογημένη! Και τό σταφύλι, όπου του Βάκχου τό θεϊό τό δώρο στεφανώνει, μεστώνει, άδραγνώνει, άνεβαίνει!

ΤΕΛΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΔΥΟ ΠΑΙΔΙΑ ΤΟΥ ΠΑΡΙΣΙΟΥ

(ΜΕΣΑΙΩΝΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ)

[Συνέχεια και τέλος· Ίδε σελίδα 193]

— Κάτω ο ξένος! όρύεται τότε ένα παιδί, τρέχον προς τον κύφωνα.

— Κάτω ο τύραννος! ξεφωνίζει έν άλλο.

— Ζήτω ή ελευθερία! φωνάζουν άλλα παιδιά, ακολουθούντα τό πρώτο.

Αυτό έφθασε.

Όλο τό πλήθος, σαν ένα κύμα άγριέμνης θάλασσας, σηκώνεται και τρέχει προς τό βασιανιστήριον. Μεγάλο κύμα, άπείραστο, άπειλητικό, φοβερό. Άνεβαίνει, κλιέται, ξεχειλίζει με κρότο. Τι ποτα δεν είνε ίκανό να του άντισταθή!

— Άρίστε τον άνθρωπο, κηκούργο!

Ο στωικός ζωγράφος ελευθερώνεται, ο δήμιος κι' οι βοηθοί του τό βάζουν στη ρευγάλα, για να σωθούν από τη μανία του όχλου, ο κήρων γρεμιζέται, τσακίζεται, ξεχαρβαλώνεται. Διασκορπίζου τα τούβλα του και στα ξύλα του βάζουν φωτιά.

Το κίνημα γενικεύεται με ταχύτητα κεραυνού. Κτυπούν ή καμπάνες, οι πολίται όπλίζονται, μικροί και μεγάλοι φωνάζου:

— Φιλευθερία! Ζήτω το Παρίσι!.. Κάτω οι Μουρχεινιόνιοι!.. Άντρέα, σάκολουθεύμε! Έμπρός!

Άπό πού μαζεύθηκαν στη στιγμή όλα εκείνα τα παιδιά, είνε άκατανόητο! Δές κι' άνοιξε ή γη και τα ξερνούσε. Χιλιάδες, μυριάδες! Τα περισσότερα δεν είχαν άλλα όπλα, παρά σφεντόνες και πέτρες. Άλλά πού να σταθούν μπροστά τους οι στρατιώτες του Δούκα της Μπουργκόνιας! Όλη την ήμέρα, τα παιδιά του Παρισιού πολέμησαν τόσο καλά, ώστε ως τό βοάδου ή πρωτεύουσα είνε άπελευθερωθή από τον ζυγό.

Την άλλη μέρα, πρωί-πρωί ο Άν-

(*) Ο Τέλλος Άγρας έχει μεταφράση έμμετρως όλα τα ποιήματα του Άνακρέοντος. Δείγμα της άφραίας αυτής έργασίας, έτοιμού ήδη από έβδομον, είνε τό δημοσιευόμενον άνωτέρω Έσθ.—Σ. τ. Δ.

δρέας μπήκε θριαμβευτικά στο σπίτι της όδου Έρωδιού.

Έφερε χαράς ευαγγέλια.

— Μπάριμπα-Γκοντινώ, φώναξε, μη φοβάσαι πια κανένα. Οι έχθροί σου, οι έχθροί μας, είνε πολύ μακριά από την όρα. Γιατί τρέχου κι' ακόμα τρέχου!

Ο κύρ Γκοντινώ ήξερε από την κόρη του τί ρόλο είχε παίξει ο Άντρέας στο κίνημα εκείνο, πού τον ελευθερώσε από τον κύφωνα και πού είχε τό λαμπρό άποτέλεσμα να ελευθερώσει κι' όλο τό Παρίσι από την τυραννία του Δούκα της Μπουργκόνιας. Άλλά μπροστά στον ήρωικό άνεψιό του, πού ήταν έν τούτοις τόσο μικρός, δεν μπόρεσε να μη φωνάξει:

— Ένα παιδί τάκαμε όλ' αυτά;

— Αυό παιδιά, θεέ μου! τον διόρθωσε ο Άντρέας, δείχνων την ξαδέλφη του. Η Νικέττα πρώτη ζήτησε δικαιοσύνη από τό λαό. Κ' ήταν δυνατό

«Η Νικέττα έπαιξε τον ρόλο του Καλού Άγγέλου...» (Σελ. 193, στ. α').

ο λαός του Παρισιού να μην άκούση τη φωνή του Καλού Άγγέλου;

— Ναι, έχεις δίκιο, είνε ο ζωγράφος, δακρυσμένος από τη συγκίνησή του. Αυό παιδιά. Αυό καλά και γενναία παιδιά. Σās χρωστά τη ζωή μου! Και τάγκάλιασε και τα δυό μαζί και τά φίλησε.

— Ζήτω λοιπόν τα παιδιά του Παρισιού! έφώναξε ο Άντρέας.

Κι' άποσπάσθηκε από την άγκαλιά του θείου του, για να κάμη μιά κουτροβάλα.

Ήταν πραγματικώς παιδί. Και 'ς όλη την ήρωική διαγωγή του, δεν έβλεπε αυτός παρά τό «ώραίο παιγνίδι», πού είχε παίξει στους στρατιώτες των Μπουργκινιόνων, σε ανθρώπους δηλαδή πού δεν τους έχωνε για τό γελοίο φ α μ φ α ρ ο ν ν ι σ τ ι κ ο ύ φ ρ ο σ τ ο υ ς. Άλλά και πολλοί μεγάλοι είνε ή-

ρωες, χωρίς να έχουν τη συναισθησι ότι είνε. Και ίσως αυτοί είνε οι θαυμαστότεροι.

(Κατά τό Γαλλικόν του Α. Hesse)

KIMΩΝ ΑΛΚΙΑΗΣ

ΠΟΙΚΙΛΙΑ ΣΤΗΛΗ

Η Ωραιότης του Παράσχου:—

Άπό την διάλεξιν περι Παράσχων του κ. Ξενοπούλου: «Ο Άχιλλεύς ήτον ώραιος. Έκπάγλως ώραιος. Ήτον από τους τρεις ώραιούς ποιητάς της Ελλάδος, εκ των οποίων οι άλλοι δύο υπήρξαν ο Σολωμός και ο Βαλαωρίτης. Είνε σύμπτωση άρά γε ότι οι τρεις ώραιότεροι του ΙΘ' ελληνικού αιώνος είνε και οι τρεις μεγαλύτεροι; Δεν είξέρω. Είξέρω μόνον, ότι άμα αντίκρυες τον Παράσχο, χωρίς να γνωρίζης ποίος είνε, έλεγες: «Αυτός θα είνε Ποιητής!» Και άμα έμάνθωνες ότι είνε ο Παράσχος, έσυλλογιζες: «Μά βέβαια, έτσι ώραιος πρέπει να είνε ο Ποιητής.» Το ήξευρε καλά και ο ίδιος. Είνε γνωστόν τό άνέκδοτόν του. Κάποτε είχ' ένα φίλον Άλθανόν λόγιον, Κουλουριώτην ονόματι, ο όποιος ισχυρίζετο ότι Άλθανοί και Έλληνες είνε έμείμονες. Αυτό ο Παράσχος κατ' ούδένα τρόπον έννοούσε να τό παραδεχθή, βλέπων προπάντων την τερατώδη, την άποκρουστικήν άσχημίαν του Κουλουριώτη. Και μίαν ήμέραν, εις τό καφενεϊόν όπου συνεζήτου, χάσας την ύπομονήν, τον έστησε πρδ του καθρέπτου και τώ είπε:

— Κουλουριώτα, ιδέ τους Άλθανούς!

Τον έστρεψε κατόπιν ώστε να τον βλέπη κατά πρόσωπον και συνεπλήρωσε:

— Κουλουριώτα, ιδέ και τους Έλληνας!

— Κουλουριώτα, ιδέ και τους Έλληνας!

— Κουλουριώτα, ιδέ και τους Έλληνας!

— Κουλουριώτα, ιδέ και τους Έλληνας!

— Κουλουριώτα, ιδέ και τους Έλληνας!

— Κουλουριώτα, ιδέ και τους Έλληνας!

— Κουλουριώτα, ιδέ και τους Έλληνας!

— Κουλουριώτα, ιδέ και τους Έλληνας!

— Κουλουριώτα, ιδέ και τους Έλληνας!

— Κουλουριώτα, ιδέ και τους Έλληνας!

— Κουλουριώτα, ιδέ και τους Έλληνας!

— Κουλουριώτα, ιδέ και τους Έλληνας!

— Κουλουριώτα, ιδέ και τους Έλληνας!

— Κουλουριώτα, ιδέ και τους Έλληνας!

— Κουλουριώτα, ιδέ και τους Έλληνας!

— Κουλουριώτα, ιδέ και τους Έλληνας!

— Κουλουριώτα, ιδέ και τους Έλληνας!

— Κουλουριώτα, ιδέ και τους Έλληνας!

— Κουλουριώτα, ιδέ και τους Έλληνας!

— Κουλουριώτα, ιδέ και τους Έλληνας!

—Τὰ δύο γατάκια.—«Σπανία Τιμο-
της».—Παιδικὰ Πνεύματα και διάφορα
διά τούς Έβδ. Διαγωνισμούς.

Κριτική τής προηγουμένης Σελίδος:
—«Σόννεφα». Άρκετά καλό. Ίσως λι-
γάκι υπερβολικό στην έκφραση. — «Ο
Γραμματικός μου». Ίδιόρρυθμο όπως όλα
του Πρωακτήριου, αλλά νόστιμο και με
νόημα. Μόνο που δεν βγαίνει εύκολα για
τά παιδιά. Είπε ο μόνος λόγος: που απ-
όσα μου έστειλε ως τώρα ο φίλος μου, δεν
βρίσκω να του δημοσιεύσω, ως σχετικώς
πιο εύνοητο, παρά μόνον αυτό.—«Τί είναι
ζωή». Στο Λεύκιμα τής φίλης τής, ή Μυ-
σοσotis έγραψε κάτι πιο πρωτότυπο από τα
συνειδησιμένα. Απολύτως, δεν είναι βέβαια
καινούργιο. Αλλά θα ήταν παράλογο να
ζητούμε καινούργια φιλοσοφία για τη
Ζωή από τα παιδιά.—«Η Έσπεριά». Ω-
ραιότατο. Οι στίχοι όμως διορθώθηκαν
λίγακι από τόν Άνανία.—«Τένεδο». Λαί-
κον ανέκδοτον, πολύ καλογραμμένο.—
«Διαφορά Δέξας», απλή μετάφρασις.—
«Παιδικά Πνεύματα» εκτάκτως όρατα
και τα τρία.

Η Διάπλασις απειάζεται τούς φίλους
της: Πρωακτήριον (έδωσα το γράμμα
σου στον Άνανία, που ακόμα σκέπτεται τί
Μαιμονάδιζαν (χαριτωμένα και το δύο

γραμματάκια να σου ξήση ο νέος ανε-
ψιός: και καλή διασκέδασι στη μεγεντική
Τράπεζα.) Κουνασιμόδον (έλαβα 1—7 και
13—17 λείπουν 8—12.) Κάποιον που μά-
ραπάει (μάλιστα, μπροσές;) Γεώργ. Α. Τσ.
(βελιούτατα, ή κρίσις της Κυριακής θα
είνε εικονογραφημένη όπως άλλοτε.) Α-
ργολοπάκιαν (καλή ή ιδέα, αλλά ή σιγουρα-
γία πλημμελής.) Ίδωδή Β' Ελλάς (ήθεζ
10 μόνον λέξεις κ' έπήρε; Β' Έπαινον' τά
Βραβεία και τόν Α' Έπαινον έπήραν ο-
σοι ήσαν 12 ή 11 ακριβώς' αυτό ήτο το
δικαιον πέρος και πέριος εμπεριεί να
είνε το ίδιο' άλλ' εκείνος που ήθεζ το
πέριος δικαιούται να προτιμηθή.) Κωνστ.
Αε, Κρ. (είδα ότι και διά τα Ίδιωτικά
θα ληφθή πρόνοια.) Α. Β. Β. (έχει κα-
λώς.) Κλέφτικο Βόλι (ευχαριστώ διά την
φιλικήν φροντίδα.) Ηρώα τής Γραβιάς
(παραγγελία έστειλέσθη εύχαριστώ διά
το ξεσπάδιωμα.) Δωγμένο Πουλί, Δοξαμέ-
νον Ρήνον, Μικράν Γόρσσαν, Έλληνικήν
Αίγλην κτλ.

Θαλασοπολι τοϋ Στόλου, Πατριό Δια-
βολάκι, Γιανν Παρολιόν, Χουσόφτηρη Έλ-
πίδα, Αγκάθι (έλαβα ευχαριστώ.)
Σπυρ. Ι. Γεωργ. Δοξαμένας Άθήνας,
Αργολοπάκιαν (έστειλα).
Είς όσας επιστολάς έλαβα μετά την
15ην Μαΐου, θάπαντήσω εις το προ-
σεχές.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Η λέξις με άλλα στοιχεία των 8 στυμών
λεπτά 10, δια δε τούς συνδρομητάς μας λεπτά
μόνον με π α χ ε α στοιχεία το διπλάσιον, και
με κ ρ α λ α ι α τ ο στοιχείον. Έλάχιστος όρος
15 λέξεις, δηλαδή και οι όλυγότεροι τών 15 πλη-
ρόνονται ως να ήσαν 15. Ο χ ω ρ ι σ τ ό ς σ τ ι
χ ο ς, έστω και από μίαν λέξιν, με κεφαλαία ή
παρεά ή άλλα στοιχεία των 8 στυμών, απολογ-
γεται ως έξι λέξεις απλάι.—Αι μη συνδρομηταί
υπό του αντιτύπου άγγελίαί δεν δημοσιεύονται.]

[ΙΖ'—78]
Ο Συλλογος «Ένωσις:—Έλευθερία» ήνωμέ-
νος μετά του Συλλόγου των «Ανικητών»
υπό το κοινόν όνομα «Νέα Ζωή» και υποστη-
ριζόμενος υπό των 4 παραρτημάτων του και
πολλών υποστηρικτών κατέρχεται πνισίμωρ: εις
το προσεχές Δημοψήφισμα του 1917. Ζητούντι
δραστήριοι αντιπρόσωποι. Συνδρομή ήμην: 1.
50. Διεύθυνσις: Σταύρον Γ. Μιχαηλίδην,
Άγγλικόν Τηλεγραφείον. Λάρνακα (Κύπρου)

[ΙΖ'—79]
Στην Γ' ερώτησή μου (φυλ. 19) έλαβα άπαν-
τήσεις από τούς: Χρυσόφτηρη Έλλάδα,
Κλέφτικο Βόλι, Ηρώα τής Γραβιάς, Αφρο-
σταφής Βασιλέα, Ίερόν Άγώνα, Γερμα-
νόπαίδα, Σουηθίαν Παπαθανασίου, Τραγού-
δι τής Λευτεριάς, Μπαλταρ Χωροφάν, Φι-
λοπάτριδα Έλληνοπολιαν, Έδελβαίς, Φιλο-
ποιμενα, Παύλον Χλωμόν, Έρρηβον Έσφιη,
Θοράμβον του Δικολου, Αργαστιον, Όλιαν
Μπαχλογιάννη, Περαστικηρ, Άλιαν και
Κύκων.
Η καλύτερες άπαντήσεις είναι του Παύλου
Χλωμού και του Τραγονιδιου τής Λευτεριάς,
που ήσαν και το βραβεύτο.

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΟΝΕΙΡΟ

ΟΙ ΑΥΤΑΙ
ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ
δων αι λύσεις, άδιακρίτως φυλλάδιον
έληφθησαν από 10—16 Μαΐου.

ΑΘΗΝΩΝ: Μαρίνα Δ. Αλεξάνη, Ίω. Καπο-
διστριας, Άθηνά Καποδιστρια, Κ. Σαμοθράκη,
Δ. Γ. Ζέρβανος, Γερμανόπου, Α. Π. Μιχαήλ,
Αικατερίνη Ντασιού, Π. Δ. Ρομανάκης, Μ. Β.
Σταυρόπουλος, Άγ. Β. Σταυρόπουλος, Γεώργ. Β.
Σταυρόπουλος, Μαρίνα Σαμαρετή, Ελένη Έπι-
σκοπάκη, Μαρίνα Μ. Αλεξάνδρου, Καλλιόπη Β.
Σταυροπούλου, Ι. Παναγιωτοπούλου, Ίω. Μ.
Κωστόπουλος, Οδοκόπος, Θ. Γ. Γιαννουλάτου
λος, Άντ. Α. Ρομανάκης, Ν. Ι. Συρφέας, Γ. Β.
Όλεν, Πανελλήνιος Πόδος, Α. Ν. Θ. Κλαδάς,
Α. Α. Κλάδης, Α. Γ. Ζαχαριάδης, Δ. Καζαμπάκης,
ΑΡΡΙΝΙΟΥ: Γ. Δ. Τσουμαλάς.
ΑΜΑΡΟΥΣΙΟΥ: Γ. Μ. Χατζημάρκου.
ΒΑΣΙΛΙΚΟΥ: Π. Ν. Παπακυριάτου.
ΒΟΛΟΥ: Π. Γ. Βασιλάς, Θ. Κατσιμπίας, Δ.
Θεοδοσιδης.
ΓΑΛΑΞΕΒΙΔΙΟΥ: Ηλ. Ι. Σκούρτης.
ΚΑΛΑΜΩΝ: Π. Α. Μουκάνος.
ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Μπομπάτα, Χ. Η. Σακελλάριος.
ΛΑΥΡΕΙΟΥ: Ίω. Ν. Άνεωνάκος, Έλ. Έβστ.
Λουδοβίκης, Α. Π. Θεοδοσιος, Μαρίνα Έφρη,
Κατίνα Γιάνη.
ΑΙΜΝΗΣ: Κ. Γ. Γυφτόδημος, Καίτη Γ. Γυ-
φτόδημου, Μ. Γ. Γυφτόδημος, Έδωγ. Γ. Γυφτό-
δημος, Θάνας Γ. Γυφτόδημος, Γεώργ. Ζαυάνης,
Ίω. Μήτσας.
ΝΑΥΠΑΓΙΟΥ: Αν. Σ. Δημόπουλος, Γ. Σ.
Καμπίτης.
ΠΑΤΡΩΝ: Μαρίνα Γ. Βλαχάκη, Α. Θ. Παπα-
πολυχρονίου, Καλομοίρα Βλακακούλια, Πην.
Βλακακούλιας, Άντ. Καράεπας, Καστούλα Α.
Λογάνη, Φε. Γκολαοδός, Θελενίη Γκολαοδού,
Ν. Λυβαδάς, Γιαν. Άδραχτάς, Π. Γ. Παπαν-
δόπουλος, Βάσω Οίκομοποπούλου, Καίτη Α.
Άγγελοπούλου, Ο. Γ. Παπαδόπουλου, Μαρίνα
Παπαγιαννοπούλου, Χαρίκλεια Γ. Μπουμπά.
ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Π. Κ. Κούρταλης, Ι. Κ. Κούρ-
ταλης, Μαργ. Σταυριανοπούλου, Ν. Α. Φουντου-
κος, Σωσώ Α. Φουντουκού, Στ. Ν. Σαρελίδης.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Όλων των άνωτέρω τά όνόματα έτέθησαν εις
την κληρονομία και έληφθησαν οι έξης τριές:
ΚΑΛΑΙΟΠΗ Β. ΣΤΑΥΡΟΠΟΥΛΟΥ εν Άθή-
ναις, ΧΑΡΙΑΛΟΣ Η. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΣ εν Λα-
ρίσση, και ΘΕΛΕΣΙΝΗ ΚΟΛΑΟΥΖΟΥ εν Πέ-
τραις, οι όποιοί ένεργώθησαν διά τρεις μήνας
από 1ης Ίουνίου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ
Συντάτμενον υπό του Έγχομητρου τής Παιδείας ως το κατ' έξοχην παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ελθείς παρασχόν εις την χάραν ήμών ύπηρεσίας
και υπό του Οίκομητικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ως άνάγνωστα όριστον και χρησιμώτατον εις τούς παίδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ		ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ	ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20
Έσωτερικου	Έξωτερικου	ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879	Διά των Πρωκτόρων Έσωτερ. λ. 10. Έξωτερ. λ. 15.
Έτησία δρ. 8.—	Έτησία φρ. χρ. 10.—		Φύλλα προηγουμένων έτών, Α' και Β' περιόδου τιμώνται έκαστον λεικ. 25
Έξάμηνος 4,50	Έξάμηνος 5,50	ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ	ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Τριμήνος 2,50	Τριμήνος 3.—	ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ	Όδός Εδριπέδου άρ. 38, παρά το Βραβείον
Αι συνδρομαί άρχονται την 1ην έκάστου μηνός.		Εν Άθήναις 27 Μαΐου 1917	Έτος 39ον.—Αριθ. 26
Περίοδος Β'—Τόμος 24ος			

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ
[Μυθιστόρημα υπό ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ] **ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ**

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ'. (Συνέχεια)
Όσοι μέρες βάσταζαν ή διάφορες αυ-
τές εργασίες. Έτελείωσαν δηλαδή πριν
γίνη ή μεταμύρρωσις στον σωρό των πυ-
ριτών. Και οι άποικοι έπωφεληθήσαν για
να κατασκευάσουν εν τή με-
ταξύ μερικά δοχεία από άρ-
γίλλο και να κρίσουν με του-
θα έναν ιδιαίτερον φούρνο,
που θα τούς εχρειάζετο για το
καθάρισμα του θεϊκού σιδή-
ρου. Έτελείωσε κ' αυτός ως
της 18 Μαΐου, συγχρόνως σχε-
δόν με τη χημική εργασία.
Οι άποικοι είχαν γίνη οι καλ-
κίτεροι εργάτες του κόσμου.
Η ανάγκη τούς έκαμε.

Με το ψήσιμο, ο σωρός των
πετρών είχε μεταβληθή εις
θεϊκόν σιδήρου και θεϊκόν άλου-
μίνιον, σιλίγγιον, κάρβουνο και
στάκτη. Τα πήραν όλ' αυτά
ανάματα και τα έθαλαν σε μια
γούρνα γεμάτη νερό. Τάνακά-
τεψαν καλά κ' έπειτα τάρισαν
να κατακαθήσουν. Έτέλος τα έ-
σύρωσαν και απέκτησαν έτσι
ένα υγρό καθαρό, μια διάλυσι
θεϊκού σιδήρου και θεϊκού άλου-
μινίου, επειδή τα άλλα συ-
στατικά είχαν μείνη αδιάλυτα.

Όταν το υγρό αυτό εξε-
μισθη εν μέρει, εσχηματίστη-
σαν κρύσταλλοι θεϊκού σιδή-
ρου. Αυτούς τούς έπήραν κ' ά-
ρισαν το υπόλοιπο υγρό που
δεν είχε εξεμισθη και που
περιείχε μόνο το θεϊκόν άλου-
μίνιον.

Τώρα, από τούς κρυστάλ-
λους εκείνους, ο Κύρος Σμιθ
επρόκειτο να κάμη θεϊκόν όξυ.
Τους έθαλε λοιπόν μέσα

στα δοχεία που είχαν κατασκευάση επί-
τηδες και τούς εφορούσε. Και ως της 20
Μαΐου, σε δώδεκα δηλαδή ήμέρες, ή έρ-
γασία είχε τελειώση. Το θεϊκόν όξυ άνα-
δόθηκε σε άτυρούς, που έπικνωθήσαν ύ-
στερα κ' εσχημάτισαν ένα υγρό. Έτσι ο
Κύρος Σμιθ είχε στη διάθεσί του την πο-
λύτιμη ουσία που του εχρειάζετο, για να
ποκτήση και άζωτικόν όξυ. Αυτό πια δεν
ήταν δύσκολο. Ανακάτεψε απλώς το θεϊ-

κόν με νίτρον κ' έκαμε άζωτικόν όξυ.
Μα τί το ήθελε κ' αυτό; Δεν είχε πη-
τίποτα τρους συντρόφους του. Μόνος του,
παράμερα, σγεδόν κρυφά, το άνακάτεψε
με γλυκερίνη κ' απέκτησε ένα υγρό ύπο-
κίτρινο και λιπαρό. Η τελευταία αυτή
εργασία έγινε μακριά από τα Καμίνια,
επειδή ύπήρχε φόβος εκρήξεως. Εύτυχώς
δεν συνεθή κανένα κακό κ' ο Κύρος Σμιθ
γύρισε από κει με μια φιάλη, που την έ-
δειξε στους φίλους του, λέγων
απλώς:

— Όρίστε και νίτρο-γλυ-
κερίνη!

Ήταν πραγματικώς ή φο-
βερή αυτή έκρηκτική ουσία,
που έχει δεκαπλάσια δύναμι
από την κοινή πυρίτιδα, αλλά
που απαιτεί μεγάλης προφυλά-
ξις, για να μη γίνονται δυ-
στυχήματα. Σήμερα την ανα-
κατεύουν με άργίλλο ή με ζά-
χαρη και τη μεταβάλλουν σε
δυναμίτιδα, που είναι λιγώτερο
επικίνδυνη. Άλλα τότε ακόμη
ή δυναμίτις δεν ήταν γνωστή.

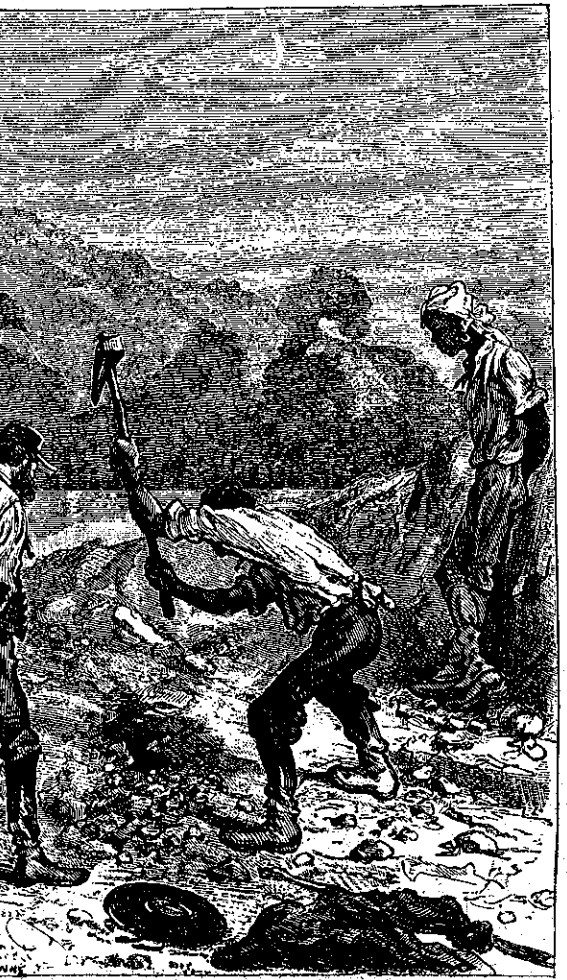
— Και μ' αυτό το γιατρικό
θανατινάξωμε τούς βράχους
μας; ρώτησε ο Πέγκροφ με
άρκετη δυσπιστία.

— Ναι, φίλε μου, άποκρί-
θηκε ο μηχανικός. Και ίσα-
ίσα, επειδή ο γρανίτης είναι
σκληρός και θάντισταθή πολύ
στην έκρηξι, το αποτέλεσμα
θα είναι μεγαλύτερο.

— Και ποτε θα το ιδούμε
αυτό, κύριε Σμιθ;

— Άύριο, μόλις κάμωμε
μια τρύπα στο βράχο...

— Βάρδα φουρνέλλο! έφώ-
ναζε ο ναύτης φαιδρά.
Την άλλη μέρα, 21 Μαΐου,
πρωί-πρωί, οι άποικοι έπή-
γαν στη μύτη εκείνη που ε-
σχημάτιζε ή ανατολική όχθη
της λίμνης Γκρόουτ, πεντακό-
σια μόνο βήματα από την ά-

«Ο Πέγκροφ, ώπλισμένος με μια δινελλ...» (Σελ. 206, στ. α')

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια του 164 Διαγωνισμού Λύσεων
Απριλίον—Ιουλίον.
Αι λύσεις δεκταί μέχρι τής 13ης Αύγουστου.

323. Λεξιγράφος
Είς θέτητα άρχιαν,
Ζώον άν προσχθή,
Βισιλεύ: των Αίγυπτίων
Και θεός, οά περσική.

324. Στοιχειόγραφος
Χωρίς έμ βεδάκις
Δέν ήμπορείς να ξήση;
Μέρος του λόγου είμι κ,
Άν μαποκερλίσις;

325. Μεταγραμματισμός
Από ξυπό, πολύ ξυπό,
Έν γράμμα έν άλλάξης,
Ζώον εμπρός σου θα ίδής,
Ή άερο—μη τρομαξής!

326. Αναγραμματισμός
Έν άρκετόν διαφανές;
Άν αναγραμματίσης,
Έν όργανον τής μουσική;
Γλυκό θα σχηματίσης.

327. Ρόμβος
Το πρώτον και το έσχατον
Ή Σάμος οās περιέχει
Πās άνθρωπος το δεύτερον
Στο πρόσωπόν του έχει.
Το τρίτον μου, καρπός τής γής,
Πολύ μάς χρησιμεύει
Και μόνος του ο Ρόμβος μου
Το τέταρτον γυρεύει.

328. Αστία
Νάντικασταθούν οι άστε-
ρισκοί διά γραμμάτων ου-
τών. Όστε αναγιγνώσκονται:
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *

329. Μαγική Εικόνα
— Πίπη,Κοιό,έι άτε να ίδήτε που'τερονά στρατό.
— Τι στρατό;
— Σά; είπη.

330—332. Συμπλήρωσις Γνωμικών
1. Νούν—κοισό.
2. — το—γνώναι.
3. —φούδου άλλ'—

333. Ποιήκη Άκροστιχίς
Το πρώτον γράμμα τής πρώτης των κάτωθι ζητου-
μένων λέξεων, το δεύτερον τής δευτέρας, το τρίτον
τής τρίτης κτλ. αποτελούν νήσον του Αίγλιου:
1. Μέρος του όφθαλμού, 2. Κόλπος τής Έλ-
λάδος, 3. Ποταμός τής Ίταλίας, 4. Όφειον,
5. Μετροά τής άρας, 6. Ποιητός τής Ρωσίας.

334. Μικτόν
Τν - οιω - τ - οτιζ - πρν - είασυ - μγρν
Έστάλη υπό τής Σκλαβωμένης Έλληνοπούλας

335. Γρίφος
Ο
—Κ

νον νον
νονο νον
νον ν νον
νον ν νον
νον ο νον
νον ννον
νον νον
νον νον

Έστάλη υπό τής Σκλαβωμένης Έλληνοπούλας

ΛΥΣΕΙΣ

των Πνευμ. Άσκήσεων του 7ου φύλλου
72. Έφιδάτης (έτη, Άλτις).—73. Πηγή (πι,
Γή.)—74. Τράγος.—75. Το βραβέλι.
76.

Θ Ω Σ Μ: ήμος, μανία,
Γ Α Μ Ο Σ Μεξικόν, νόμος,
Ι Σ Π Α Ν Ι Α άνω, — 82. Α-
Α Β Ε Σ Σ Α Λ Ω Μ ΤΑΝΤΙΣ (Α-
πόλλων, άΤμός, Έλλάς, Τόρας, Κίμων,
Ήρακλός, Βραβίλις, ΛαωνίδαΣ).—83—85.

1. Τι ήφαιστεια παράγον λάβαν. 2. Η γλώσ-
σα δεν πρέπει να παρατρέχη. 3. Ο κ. Ύπουρ-
γός άρχεται καθ' έκάστην εις το γραφείον του.
—86. Η ύγεία είναι θυγάτηρ τής λιτότητος.—
87. Ύπερέβαλές με, ώ παί. (Είπε ρ' Έβα λ'
—εσ με οπ — αι.)